

PASAULES BESTSELLERS

Notinghilla sniegā

DŽŪLSA VEIKA

DŽŪLSA VEIKA

*Notinghilla
sniegā*

JULES WAKE

*Notting Hill
in the Snow*

DŽŪLSA VEIKA

*Notinghilla
sniegā*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ve 198

Copyright © Jules Wake 2019
First published in Great Britain by
HarperCollins *Publishers* 2019.
Jules Wake asserts the moral right to be identified as the
author of this work
All rights reserved.

Džūlsas Veikas romāna "Notinghilla sniegā"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaivode
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © Miroslav Posavec/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-035-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

*Veltu savām mājas zvaigznēm Nikam, Elījai un Metam –
jūsu talantīgums nekad nepārstāj mani iedvesmot. X*

Pirmā nodaļa

– Vai jums obligāti vajadzēja no paša rīta stiept līdzī to mantu? – strupi uzsauca kāda sieviete, pagriežoties pret mani brīdī, kad pasažieri, kas drūzmējās uz Notinghillgeitas stacijas perona, steigšus virzījās uz atvērtajām metro vilciena durvīm. Viņas dzelīgās acis, ko ietvēra zirnekļa kājām līdzīgas, ar tušu pagarinātas skropstas, izstaroja nepārprotamu indīgumu. – Sasodīta nevēriba pret apkārtējiem. – Droši vien teiktajam tika pievienots kāds stiprāks vārds, bet man neizdevās to saklausīt.

Pārsteigta par sievietes naidīgumu, es spēju vien steigšus nomurmināt atvainošanos, tomēr pretī saņēmu vēl vienu niknu skatienu.

Manu nožēlas pilno smaidu papildināja arī plecu paraustīšana, kam vajadzēja nozīmēt, lūk, ko: “Paklausieties, kundze, arī man nepieciešams tikt uz darbu.” Nepieciešamība izmantot sabiedrisko transportu sastrēgumstundās, nesot līdzī vijoles futrāli (patiesībā es spēlēju altu, bet allaž tieku uzskatīta par vijolnieci), var padarīt cilvēku visai nepopulāru, tālab es parasti daru visu, lai izvairītos no šādām situācijām.

Juzdama pārējo braucēju skatienus un turēdamās teju līdzās sievietei, kura joprojām purpināja, ka tā rīkoties esot kauns un negods, es piespiedu instrumentu pie krūtīm, lai tādējādi mēģinātu aizņemt pēc iespējas mazāk vietas. Mans deguns kļāvās klāt futrālim, tomēr niknā persona turpināja nosodoši klakšķināt mēli, tad sapurināja matus, skaļi izmeta, ka tas nudien ir smieklīgi, un aizspraucās man garām tik nesavaldīgi, ka tiku ar grūdienu piespiesta metāla stienim. Futrālis ietricās man sejā, trāpot pa vaiga kaulu tā, ka acīs izsprāga asaras. Sāpes un šoks mani uz brīdi apstulbināja, un es, nepateikusi ne vārda, paliku stāvam kā totāla idiote.

Kad biju pārvarējusi nelāgā starpgadījuma izraisīto apjukumu, sieviete bija aizspraukusies tālāk vagonā un pazudusi pasažieru drūzmā. Vaigs sāpīgi pulseja, tomēr biju ieķīlēta starp citiem braucējiem tā, ka bija pārāk grūti izbrīvēt roku, lai paberzētu cietušo vietu, kam tas būtu tik ļoti nepieciešams. Samirkšķinājusi un pievērusi acis, es apjautu, ka daži cilvēki bija redzējuši notikušo. No jauna pacēlusi plakstus, es sastapos ar līdzjūtīgu skatienu, ko raidīja silti brūnu acu pāris. Vīrietis ar lūpām vien izveidoja vārdus: "Vai viss kārtībā?"

Krampjaini noriju siekalas. Acīs kāpa asaras, un neciešama šķita apjauta, ka esmu tik nožēlojama un viegli ievainojama. Palocīju galvu un nodomāju: "Nevajag izturēties jauki, lūdzu, nedari to, jo tad es patiešām apraudāšos." Par spīti visam, vīrieša sirsnīgais smaids un neviltotās bažas ļāva man sajusties mazdrusciņ labāk, jo viņš likās vienīgais sabiedrotais naidīgajā pūlī, kuru vienoja izmisīgas pūles laikus nokļūt darbā. Atbildēju lab-

vēlim ar pateicības pilnu bālu smaidu. "Jauks vīrietis. Pateiešām jauks vīrietis. Brūnas acis ir mana vājība. Smaidis arī, ja par to runājam. Tas maina dzīvi, nemaksā neko, bet spēj padarīt dienu gluži citādu, kā to jau pierādīja šā vīrieša man veltītais smaidis. Toties misis Sakrāsotās Īgņas diena, visticamāk, izvērtīsies gluži nožēlojama."

Kad vīrietis novērsās, es zagšus aplūkoju viņu vēlreiz – īsts biznesa cilvēks, darbs no deviņiem līdz pieciem, bet jauks... nu labi, lielisks eksemplārs. Ar savu eleganto uzvalku, nevainojami spīdīgajām ādas korpēm un akurāti apgrieztajiem īsajiem matiem viņš blakus man izskatījās pēc nesalīdzināmi augstākas līgas spēlētāja. Es varēju lepoties ar mafiozi draudzenes cienīgu izskatu, ko noteica profesionāla īpatnība, proti, pusi dzīves es biju spiesta vadīt apkārt pa Londonu alta futrāli. Manu ārieni raksturoja līdz pleciem līganā vilnī apgriezti mati, jo viegli kopjamā frizūra piestāvēja manai taisnajai, kastaņbrūnajai un – pateicos, Dievs – spīdīgajai galvas rotai, kā arī firmas *Mac* koši sarkana "Bīstamās lēdijas" toņa lūpukrāsa, ko bija pierunājusi iegādāties mana draudzene Tilija, profesionāla vizāžiste. Biju tērpusies atturīgā melnā kleitā, jo vēlāk bija paredzēta uzstāšanās.

Tik agra došanās uz darbu kaitināja, bet šīs izrādes diriģentam pēcpusdienā vajadzēja lidot uz Austriju, tālab viņš bija pieprasījis rīta mēģinājumu.

Otrreiz smaidīgo vīrieti es pamanīju starp daudzajiem braucējiem, kas pārsēdās Holbornā; mūs šķīra vairāki cilvēki priekšā. Viņš soļoja mērķtiecīgi, nepiespiesti lavierēdams pūli kā haizivs, kamēr es virzījos uz priekšu kā paima satverta sīka atlūza, kas pūlas tikt uz priekšu un piedevām vēl nepazaudēt altu.

Trešo reizi es viņu ieraudzīju Koventgārdenas metro stacijas liftā. Kad bijām izkļuvuši laukā, vīrietis sāka iet man līdās. – Kā klājas jūsu sejai? Tas nūdien bija nejauks trieciens. – Pavēries uz manu vaiga kaulu, viņš saviebās. – Piedodiet, man būtu vajadzējis kaut ko pateikt tai rupjajai sievietei, bet notikušo es apjautu tikai pēc tam, kad viņa jau bija aizspraukusies tālāk. Viņa izkāpa Bondstrītas pieturā.

– Tas nekas, – es noteicu. – Arī es neizmantoju iespēju pasacīt, ko īsti par viņu domāju. – Pa ceļam man pietika laika īgnoties uz sevi šī iemesla pēc. Droši vien nepazīstamais nosprieda, ka esmu vāja rakstura būtne.

Pacēlu plaukstu, lai aptaustītu seju; vaigs joprojām pulsēja un šķita mazliet pietūcis. Smalki gan, pulksten deviņos pirmdienas rītā es sāku atgādināt Kvazimodo. Apmulsums pārtapa aizkaitinājumā. Skaists vīrietis, bet es izskatos pēc nožēlojamas neveiksmnieces. Nūdien, tāda es noteikti nebiju.

– Cik noprotu, mums varētu būt viens ceļamērķis. – Palaidis mani pirmo caur metro barjerām, vīrietis pame-ta ar īkšķi uz mana instrumenta pusi; žests šķita pretrunā ar viņa eleganto apģērbu.

– Opera, vai? – es minēju.

– Jā. Jūs izskatāties pēc mūziķes.

Es sataisīju lielas acis. – Kas mani nodeva?

Uz mirkli šķita, ka viņš nesmiesies, bet tūdaļ vīrieša acu kaktiņi savilkās krunciņās, lūpas izliecās, lai ļautu atskanēt zemiem, aizrautīgiem smiekliem. – Es esmu gaišreģis.

– Nevar būt.

– Vijole?

– Paskat, jūs neesat nemaz tik izcils gaišregis, kā pašam liekas. Patiesībā es spēlēju altu.

– Rau, kas izrādās, bet... kāda tur atšķirība?

Es uzraucu pieri. – Jūs patiešām vēlaties to zināt?

Vīrietis palocīja galvu, un viņa smaidā jautās tāda kā draiskulība. Es uzsmaidīju pretī. Un kāpēc gan ne? Lai gan ārieni bojā pietūcis vaigs, kālab nepaflirtēt ar pievilcīgu svešinieku, ja turklāt ir pilnīgi skaidrs, ka viņš nekādā gadījumā nevēlēsies uzzināt manu telefona numuru un neuzaicinās iedzert pa mēriņam pēc darba. Visticamāk, tādiem vīriešiem elkonī turas eleganta un izsmalcināta blondīne. Neuzskatu sevi par modes lietpratēju, tomēr pat man bija saprotams, ka viņa uzvalks visdrīzāk ir dizainera darinājums un droši vien maksā vairāk, nekā es gada laikā izdodu par savām mazajām, melnajām darba kleitiņām.

– Alts ir mazliet lielāka izmēra instruments, tā stīgas ir mazliet resnākas un... – uz mirkli aprāvusies, es piebildu sev raksturīgi sapņainā balsī, – alta tonis ir daudz dziļāks un samtaināks.

Mēs turpinājām plecu pie pleca soļot pa bruģēto ielu.

– Jūsuprāt, alts ir daudz pārāks par vijoli, tiesa? – mans ceļabiedrs minēja ar saprotošu smaidu lūpās. Bijām iekļuvuši drūzmā, kur cilvēki steidzās garām, pamatīgi satuntuļojušies, vairoties no stindzinošā vēja, kas bija sacēlies tikai šorīt.

– Jūs patiešām esat gaišregis, – es atzinu, aši uzmetot skatienu rotājumiem, kas jau bija uzradušies pēdējās dienās, lai gan novembrim piederēja vēl vesela nedēļa. Zie-

massvētku gaidās Koventgārdenas laukums bija dekorēts ar milzum daudziem sarkanu puansetiju podiem un zaļumu vītnēm, kurās mirdzinājās sīkas, baltas gaismiņas un galos vīdēja prāvi zeltītu lenšu pušķi.

– Es lēšu, ka jūs varbūt neviļus esat ļāvusi to noprast.

– Droši vien esmu neobjektīva. – Es smējos.

– Cik ilgi jūs spēlējat?

– Lauvas tiesu no savas dzīves.

– Bet kāpēc alts, nevis vijole?

Iesmiešanās deva iespēju mazliet novilcināt atbildi.

– Vairums sāk ar vijoli, bet... – Es savilku lūpas. – Man liktenis bija lēmis spēlēt altu. – Vaicājoshi uzraukusi pieri, es noprasīju: – Ko tagad teic jūsu gaišredzība?

Vīrietis savilka uzacis, izlikdamies, ka koncentrēti domā, tad papurināja galvu. – Nekas nesanāk, gaišredzības plūsma ir sadūrusies ar šķērslī, tīmeklis nobloķēts.

Pirms paguvu atbildēt, no veikala, kurā jau tika atskatoti Ziemassvētku korāļi, iznāca meitene un nostājās mums ceļā, lai pastieptu pretī paplāti ar augļu pīrādziņiem. Nāsis kairināja kārdinošie sviesta mīklas un pildījuma aromāti. Cukura mirdzums uz mīklas, kas apsmērēta ar olu, lika man automātiski aplaizīties.

– Pa pīrādziņam? – meitene piedāvāja.

Mēs apstājāmies un vienlaikus kāri izstiepām rokas tā, ka saskārās pirksti. Tas izraisīja jautrību.

– Piedošanu, man šie pīrādziņi briesmīgi garšo, – es priecīgi izdvesu. Kārdinošā smarža šķita visīstākais Ziemassvētku noskaņas iemiesojums.

– Man arī. – Viņš nokoda kumosu, piesaistot skatienu

mutei, kurā nozibsnīja zobu baltums. Vīrieša acu izteiksme liecināja, ka viņš ir pamanījis manu interesi.

Steigšus ķeros pie sava pīrādziņa, bet saviebos, jo iesmeldzās savainotais vaigs.

– Vai viss kārtībā? Izskatās nudien nelāgi. – Viņš paslēja plaukstu, it kā grasītos pieskarties manai sejai, bet tūdaļ aprāva kustību, apjaušot, ka patiesībā mēs esam svešinieki.

– Ir jau labi, bet tagad man patiešām jādodas uz darbu.

– Skaidrs. – Vīrietis paraudzījās pulkstenī. – Man paredzēta sanāksme.

Atstājuši aiz muguras meiteni, kura droši vien bija cerējusi ievilināt mūs veikalā un tagad šķita mazliet sadrūmusi, mēs pagriezāmies, lai turpinātu ceļu.

Kad bijām sasnieguši Operas darbinieku ieeju, es apstājos un parādīju uzrakstu virs durvīm. – Man uz šejieni. – Tad pametu ar roku uz kasēm, kas atradās dažus jardus tālāk. – Jums droši vien turp.

– Skaidrs. – Viņš pavilcinājās.

Es aizturēju elpu.

– Bija patikami iepazīties. Ceru, ka mājupceļš jums izvērtīsies veiksmīgāks.

“Sasodīts...” Aizturētā elpa izplūda vilšanās pilnā nopūtā. – Paldies. – Es atvēru durvis.

– Pagaidiet...

Sirds cerībā salēcās.

– Jūs nepateicāt, kālab izvēlējāties altu.

Apstājusies uz sliekšņa, es nopūtos vēlreiz. Spēle bija beigusies, bet tā vismaz izvērtās patiešām jauka.

– Tas bija neizbēgami. – Es iesmējos, ar patiku vērodama vīrieša neizpratnē sarauktās uzacis. – Mans vārds ir Viola.*

Pietika iesprukt tuvākajā dāmu istabā un iemest aci spogulī, lai es nekāptu vis lejā uz mēģinājumu zāli, bet uzsteigtos četrus stāvus augstāk. Laika pietika, jo biju plānojusi pirms mēģinājuma nomainīt instrumentam vienu stīgu, bet to varēja izdarīt arī rītdien.

Cerot sastapt savu draudzeni Tiliju, es pavēru durvis uz telpu, kur atradās parūku darbnīca un grimētava. Fū, tur jau viņa bija, darbodamās šķietamā haosā starp matu mudžekļiem un adatu piespraudītām biedējošām manekenu galvām, uz kurām tapa parūkas. Galvas šķita ieceļojušas darbnīcā no šausmu filmām un allaž uzdzina man nervozitāti.

Es ielavījos iekšā, nopriecādamās, ka telpā atrodas tikai mana draudzene.

– Mīļo pasaulīt, kas noticis ar tavu seju? – Kluso telpu pārskanēja Tilijas balss.

Es saviebos. – Varbūt tu vari tur kaut ko līdzēt? Proti, nomaskēt sasitumu? Uzklāt kosmētiku? Es zinu, ka izskatots briesmīgi.

– Es varu izdarīt tā, ka tu izskatīsies pēc dievietes. – Piesteigusies klāt, draudzene nopētīja manu seju. – Par spīti tam nejaukajam pietūkumam. Vai tu sakāvieš? Kad tas notika?

– Pa ceļam uz darbu. – Cēlu priekšā bēdīgā gadījuma atstāstu, tomēr valdzinoši brūnās acis sazin kādēļ nepie-

* Viola (angl., it.) – alts. (Tulkotājas piezīme.)

minēju, it kā vēlēdamās paturēt tīkamās atmiņas vienīgi sev.

– Nelietīgs sievišķis, nudien. – Tilija piemiegtām acīm nopētīja manu seju. – Derēja pielikt klāt ledu, lai mazinātu pietūkumu.

– Noteikti būtu to izdarījusi, ja metro pie rokas gadītos ledus spainītis, – es piekritu. – Varbūt tev atradīsies kāda paracetamola tablete? Man vēl priekšā trīs stundu mēģinājums. – Turklāt alts bija jātur zem zoda tieši cietašajā sejas pusē.

Es saņēmu Tilijas starojošo smaidu. – Dabūsi gan vienu, gan otru. Dženijas kabinetā mums ir mazs ledusskapis, un mēs vienmēr turam šeit augšā pietiekami daudz krājumu... protams, tikai savām vajadzībām. – Viņa piemiedza ar aci.

Auklēšanās ar pasaulslaveniem dziedoņiem un baletdejojotājiem, lai viņi izietu uz skatuves mierīgi un koncentrējušies, piederējās pie Tilijas darba tikpat lielā mērā kā mākslinieku grimēšana.

– Skaidrs kā diena, līdz šim esmu par zemu novērtējusi metro bīstamību rīta stundās, bet jāatzīst, ka arīdzan tu esi ieradusies agri. – Mūsu darba stundas mainījās atkarībā no tā, vai kārtējā izrāde atradās mēģinājumu stadijā vai jau tika rādīta skatītājiem.

Patlaban ritēja pēdējais sagatavošanas posms gadskārtējam Ziemassvētku baleta "Riekstkodis" uzvedumam, kurā Tilija bija atbildīgā par grimēšanu, tālab teātrī mēs parasti bijām sastopamas vienlaikus. Man patika darbs pie "Riekstkoža", kas tika rādīts katru gadu, jo muskuļu atmiņa nepievīla, ļaujot bez problēmām atsvaidzināt no-